

Deres Kornélia

Kényszer Kanzlerin

Azt mondjátok, normális
békésebb napokba képzelni magam,
elhúzni
egy puha párhuzamost a fejben.
De hol vannak győztes álmaim?
Kit válogattak be főhősnek helyettem?
Tégy úgy, mintha élnél.
Úgy teszek.

Valakinek itt kikaparták
a szívét. Jó korán.
Lecsiszollak. Vattavilág.

Azt mondjátok, hűség köt a nevelőkhöz,
szálak, amiket vasból szőttek, és aranyból,
eltéphetetlen, fémes idegszálak.
De én már láttam olyat, akit nem feszít,
ha egyedül marad egy üreges szívvel,
üres telefontal,
amiben nem lakik anya, nem lakik apa.
Akin rajta hagyták lila nyomait a szeretetnek.

Abban a győztes álomban csőre töltve várlak.

Gyévocskák

Vízalatti villamoson ülőkét keresek,
egy blokkban két foglalt szék, két üres.
Menetiránynak háttal nők. Egy volt-
és egy álszöke. Ismerem a kis trükkjeiket.

Kitakart, öreg babák, hangtompítóval.
Nem mernek szembe-
fordulni. Csak szorítanak.
Gyévocskák, mi ez a gyávaság?

Én csak lesem a következő kanyart. Csikorgunk.
Családi pletykák, terelés, kikapart humor.

Mintha-érzés. A fő attrakció.
Közben észrevétlen mellém ült
apám. Nyakában egy távcső. Nem,
nem puska.

Végre, újra együtt!

Mögöttem a vészkijárat. Te úgy mondanád: fék.

Takács Boglárka

Negyedíziglen

Fekete-fehér felvétel, amilyennek
az egész gyerekkorát képzem.
A járdaszegélyen ül, a kezében
homokozólapát. A félelem
elszámozott babaruhája rajta.
Valahova a kamerán túlra néz.
Barázda a szemében a lövészárók,
amit a nagyapja látott.
Szorosra zárja a száját, de
évtizedek távlatából is jól érteni,
ahogy azt mondja, ő más
akar lenni, repülőgépmadár.

Évekkel később ismeri csak fel
a szárnyait, amikor zuhanni kezd.
Mindig ugyanarra a járdaszegélyre
érkezik. Ugyanazzal a társtalan
mozdulattal kapaszkodik meg
a lapátba. Ugyanazok a barázdák.
Ugyanaz a szégyen, ami
mellé nem lehet többé odaguggolni.
Örökre ugyanaz a várakozás, hogy valaki
még egyszer elkiáltsa magát,

ideje hazaindulni.